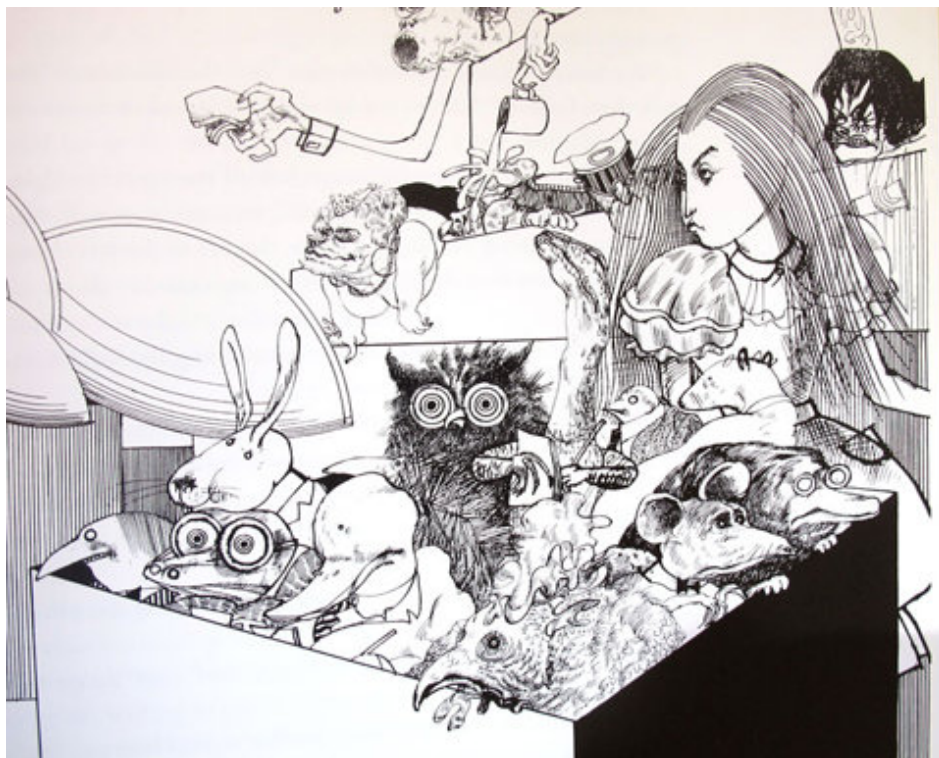

Θέλω να γίνω γριά στη θεμιστοκλέους

Ralph Steadman

(εισαγωγικό)

Απέναντι σ' ένα σπίτι που έμενα παλιά, χαμηλά στη σόλωνος, στο πάρτι μιας κοινής φίλης που θα έπρεπε να την έχουν όλοι φίλη, σ' ένα μπαρ που ήταν ποτισμένο με τσιγάρα από τους τοίχους ως τα ποτήρια και από τα ρούχα ως τα δόντια και τις συλλαβές, εκεί κάπου, χωρίς να βλέπω πολύ καλά από την κούραση, είχα μια μικρή κουβέντα.

«Θα φύγω για τη Μαδαγασκάρη», μου λέει.

«Πάλι θα φύγεις, και τι θα κάνεις τώρα;» απαντάω.

Αφού μου δίνονται οι απαραίτητες εξηγήσεις, πληροφορίες και εικόνες, προκύπτει ότι είμαι ο μόνος που δεν έχει ρωτήσει «για πόσο καιρό;».

«Ωραία, για πόσο καιρό;»

«Εντάξει, δεν θα κάτσω για πάντα. Έχω καταλήξει νομίζω. Θέλω να γεράσω εδώ, να γίνω γριά στη θεμιστοκλέους».

Κάπως έτσι γεννήθηκε το παρακάτω.

Άρχισα να φεύγω σιγά σιγά, πρώτα κοντά, λίγο, να απλώνεις χεράκι να φτάνεις. Για τα μακρινά έφυγα από περιέργεια. Εφηβικά σχεδόν, να δοκιμάσω τα όρια.

Εκεί που πήγα δεν ήταν όμορφα, δεν είχε πάρκα, σιντριβάνια, ποδηλατόδρομους και κοινωνικό κράτος, θέατρα, σινεμάδες, τέχνη γενικώς. Δεν είχε καφετέριες και μπαρ, κοκτέιλ και ναρκωτικά, μουσική που να ξέρω, μια γλώσσα που να αγγίζω, πολιτική που να την καταλαβαίνω, αναφορές να γελάω, φίλους να εκτιμώ και γωνιές να αναγνωρίζω.

Είχε ζέστη, σκουπίδια, θάλασσα, πηχτό αέρα, μάτια, χέρια, αλάτι, βρωμιά, θόρυβο, κομπίνα, ελιγμό, εξατμίσεις // και φρούτα. Είχε καταπίεση και πόνο στην ιστορία και τη στιγμή, υλική υπόσταση σε όλα, συνάντηση και αναμέτρηση, είχε έκπληξη – για μένα – είχε ομορφιά, είχε ανθρώπους που με κοιτούσαν και απενοχοποίησαν το δικό μου βλέμμα. Εκεί που πήγα ήταν όμορφα. Κι εγώ εθίστηκα.

Εδώ έχει τη γλώσσα μου να με σηκώνει, να με τυλίγει, να με νανουρίζει, να μου λέει γλυκόλογα και να με πνίγει, έχει κλισέ να με ζορίσουν και να με σώσουν και ματιές να ακουμπήσω. Η πολύτιμη καταγωγή μου. Αυτά τα χρώματα που αναγνωρίζω, αυτά τα λόγια που αποκωδικοποιώ και μέσα σ' αυτά ο τρόμος, η ανελευθερία, η καταπίεση κι ο φασισμός που μου ζητάει να παίρνω θέση – κάθε στιγμή – κι εγώ παίρνω θέση και η θέση μου είναι σωστή, αλλά ξέρεις κάτι; Δε θέλω πάντα. Θέλω να καταλαβαίνω λιγότερα. Εθίστηκα στο συναίσθημα να κοιτάς

χωρίς να μπορείς να αποκωδικοποιήσεις.

Φεύγω για να μπορέσω να γυρίσω.

Να γίνω γριά στη Θεμιστοκλέους.

Η Ελίζα Παναγιωτάτου είναι συγγραφέας του βιβλίου «Αυτά έγιναν χτες», από τις εκδόσεις «κουκούτσι».

(εισαγωγικό: Χρήστος Σύλλας)